

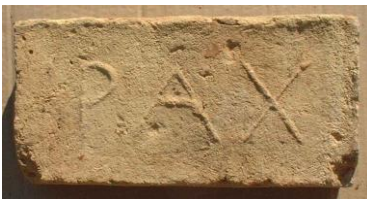

Nagyszombat

Nagyszombat sokak számára csak a takarítás és a húsvéti előkészület napja. Pedig ennek a liturgiától mentes napnak sajátos lelki tartalma van. Jézus nemcsak meghalt értünk, hanem három napig ott is feküdt a sírban. Tudatosan kell szembesülnünk ennek a napnak lelki tartalmával. Legjobb, ha ez csendben történik, amikor megmérkőzünk igazságunkkal és halálra ítélt helyzetünkkel.

Krisztus leszállt a halál birodalmába, a Hádészba, az árnyékok világába. El tudom-e képzelni, ahogyan Jézus leszáll árnyékvilágomba? Mit zárok ki az életből? Mi kerüli el a tekintetemet? Mit fojtok el életemben, mit zártam lelkem sötét kamráiba? Mivel nem merek szembesülni? Mit szeretnék elrejtteni magam, mások és Isten elől? Krisztus a halálnak és sötétségnek éppen ebbe a birodalmába szeretne alászállni, hogy mindazt, ami megdermedt és elhalt, ami sötét és korhadt bennem, érintésével új életre keltse.

A keleti egyház húsvéti ikonjai mindig úgy ábrázolják Jézus Feltámadását, hogy Krisztus kiemelkedik a halál birodalmából, és kézen fogja a holtakat. Nagyszombat délutánja az a nap, amikor beengedem Krisztust a bennem halálra dermedt dolgok birodalmába, halotti birodalmamba, és így minden bennem eltemetett holt dolgot, mindazt, ami meghalt bennem, kézen fogja, a napfényre vezesse, és új életre keltse. Krisztus három napot töltött a sírban. A nagyszombat arra hív, hogy körültekintsek benső síromban. Mit kellene végleg eltemetnem? Életem mely sebeitől kellene megválnom? Ha eltemetem sok betegségemet, akkor nem fordítom őket fegyverként mások ellen. Nem hordozom már magamban csendes szemrehányásként megsebzőimmal szemben. Így megszabadulhatok nehezteléseimtől, ellenérzéseimtől és keserűségemtől. Nincs már rájuk szükségem, hogy életem sikertelenségeit igazoljam velük.

El kell temetnem állandóan jelentkező bűntudatomat is, amely miatt magamat marcangolom, amely körül állandóan rogom a köröket. Bizhatok abban, hogy Krisztus leszállt bűntudatom sírjába, benső kínjaim poklába, amelyet szemrehányásaimmal teremtek magamnak, és meg is szabadít tőle. Ha nem forgolódom már többé bűnöm körül, akkor valóban új életre támadhatok.

Nagyszombaton leszálok a síromba és elképzelem, hogyan nyugszik Krisztus sírom sötétjében, hogy mindent új életre ébresszen. Krisztus leszállt félelmeim, reményvesztettségem, önsajnálatom sírjába, hogy lelkem mélyén meggyógyítson és átváltoztasson. Csak akkor fogok húsvétkor megváltott és megszabadított emberként feltámadni, ha van bennem bátorság, hogy síromba tekintsek, és mindent eltemessem, ami távol tart az élettől.

Húsvét

Húsvétkor nemcsak Jézus feltámadását ünnepeljük, hanem a sajátunkat is. A húsvét éjszakai liturgia a sötétséggel kezdődik. Tudatosan kitarunk sírunk sötétségében. Együtt várunk a sötét templomban. Ekkor azonban a diakónus a húsvéti gyertyával belép a templomba, és az egyetlen gyertya fénye bevilágítja a

sötétséget. Ezt a fényt szétszítják a híveknek, akik szintén magukkal hozták húsvéti gyertyájukat. Sokan maguk díszítik ki ezt a gyertyát: olyan szimbólumokkal, amelyek számukra életet és világosságot jelentenek. Ezt követően, amíg a diakónus a csodálatos Exultetet énekli, égő gyertyájukkal mindannyian megvilágítják saját sötétségüket, hogy így világosság támadjon szívükben, hogy a húsvéti nap bennük is felragyogjon és elűzzön minden sötétséget.

Krisztus világossága szívünk minden sarkába szeretne behatolni, el akarja vinni az élet melegét a belső hidegbe, az elevevétséget a dermedtségbe, a bizalmat a félelembe. A húsvéti ünnepléshez hozzátartozik az Alleluja-ének. A böjti idő negyven napja után húsvét éjszakáján először hangzik fel az Alleluja. Hogy hozzászokjunk a húsvéti ének örömteli zengéséhez, háromszor énekeljük el, egyre magasabb hangon, és így egyre mélyebben hatol a szívünkbe, elűzve onnan minden gyászt. A feltámadást meg kell énekelni. Hangosan kifejezésre kell juttatni. Nem elég, ha csak az eszünkkel hiszünk benne. A test fel akar támadni. Ez történik meg az énekekben. Éneklés közben növekszik bennünk a szeretet aziránt, akiről éneklünk. A húsvéti Allelujával felemelkedünk a szeretet misztériumához, amely erősebb, mint a halál. A Jézus feltámadása fölötti örömet, s vele a saját feltámadásom fölötti örömet csak akkor fogom valóban átérezni, ha teljes szívűl éneklek. Az egész embernek énekké kell válnia. Csak így tudja megérezni a szeretetet, amelyet a Feltámadott fel akar ébreszteni benne. Az éneklő szeme előtt kirajzolódik annak a képe, akiről énekel. Megsejtjük, hogy a Feltámadott közöttünk van, és részesít bennünket feltámadásának teljességében és szabadságában.

Húsvét az élet ünnepe. Azt ünnepelem, hogy az élet legyőzte a halált. Krisztus legyőzte a halált. Az élet erősebb, mint a halál, többé nem lehet elpusztítani. Ezt az Életet meg kell ünnepelem. Az eucharisztia ünnepi lakomájában Őt ünnepelem. Őt ünnepelem akkor is, amikor boldog húsvétot kívánunk egymásnak. Új együttlétre van szükség.

A húsvétot 50 napon át ünnepelem. A húsvét át akarja változtatni hétköznapjainkat. Hétköznapjainkban dől el, hogy vajon húsvétkor csak egy eufórikus hangulatnak engedünk, vagy életünk kellős közepén is megtörtént a feltámadás. Fokozatosan begyakoroljuk magunkat a feltámadás életébe. Megtanuljuk, hogy újra és újra fel kell támadnunk, ha a munkánkban valami balul üt ki, ha a kapcsolatainkban konfliktusok támadnak, ha kudarcot vallunk és csalódunk önmagunkban. A feltámadás azt jelenti, hogy ismételten felkelünk, ha elestünk, nem maradunk fekvé. A feltámadás azt jelenti, hogy a Feltámadott velünk van.

Krisztus mindig a másik partról lép az életembe, hogy megmutassa nekem: a feltámadás sikeressé változtatja a sikertelent, a halott élővé lesz, a sötétség világossá. A feltámadásba vetett hit meggyógyítja megbesztett életemet és arra tanít, hogy feltámadjak az igazi életre, arra az életre, amelyet Isten gondolt ki számomra. A feltámadás már itt és most az életre akar megtanítani. Azt ígéri, hogy ez az élet átlépi a halál küszöbét is, és nem semmisíthető meg, mert Jézus halálával és feltámadásával a szeretet mindenkorra legyőzte a halált.